

РЕШЕНИЕ

№ 2396

гр. София, 12.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 67 състав, в публично заседание на 15.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жанета Малинова

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11626** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 84, ал.2 от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба на Ж. К. К., гражданин на ДР К., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № УПХ-155/11.11.2020г. на Интервюиращ орган Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл. 70, ал.1, вр. чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ е отхвърлена като явно неоснователна молбата на жалбоподателката за предоставяне на международна закрила.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, тъй като административният орган не е изяснил фактическата обстановка и не е направил задълбочен анализ на заявените обстоятелства относно нарушението на човешките права в страната по произход, с което е допуснато и съществено нарушение на процесуалните правила. Навеждат се доводи, че молбата за закрила не е явно неоснователна, а е следвало да бъде разгледана по общия ред. Поддържа се, че е налице нарушение на чл. 75, ал. 2 ЗУБ. Развиват се доводи, че представената справка относно ситуацията в К. е обща и не дава отговор на въпроса относно защита правата на гражданите.

В първото по делото съдебно заседание жалбоподателката се явява лично и с адв. А. И. от САК, която поддържа жалбата и заявява доказателствени искания. В хода по същество, жалбоподателката и процесуалния ѝ представител не се явяват и не представят доказателства.

Ответникът - Интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците, чрез процесуален представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна. Представя Докладна записка № РД 09-259/10.03.2021г. и Справка № МД – 97/16.02.2021г. относно общото положение и актуалната политическа и икономическа обстановка в Република К..

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на жалбата, поради недобросъвестно поведение на жалбоподателката. Моли решението да се потвърди. Доказателствата по делото са писмени. Прието е заверено копие на административната преписка.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност и във връзка с доводите на страните, приема за установено следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице-адресат на оспореното решение и срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол, с оглед на което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

С молба от 13.10.2020г., подадена от жалбоподателката, е поискано предоставяне на международна закрила. Жалбоподателката е посочила, че е [дата на раждане] в [населено място], Демократична Република К., гражданин е на посочената държава, по народност – бужимай, християнка, семейно положение -неомъжена. Личните данни са установени въз основа на представен национален паспорт, издаден от К..

Видно от протокол за проведено интервю от 03.11.2020г. жалбоподателката е посочила, че е напуснала страната по произход на 20.05.2019г., като се установила в Б. за година, където започнала да учи, след което заминала за Турция, там останала три седмици и оттам е влязла в България, не по законоустановения ред - на границата е била задържана с фалшива белгийска лична карта.

Мотивирала е молбата си с факта, че родителите ѝ били убити от силни и влиятелни хора, а тя и брат ѝ станали обект на заплахи, поради което било необходимо да напусне страната си по произход

С оспореното в настоящото производство решение, издадено от интервюиращ орган при ДАБ, процесната молба е приета за явно неоснователна. Административният орган е изложил мотиви, че спрямо жалбоподателя не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут и статут на бежанец, поради което следва да се приеме, че тя е мигрант. Не е била преследвана, спрямо нея лично не е оказвано насилие. Направен е извод, че не се установява наличие на сериозни основания за това – не съществува опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. От представена в настоящото съдебно производство актуална справка относно Демократична Република К. с вх. № МД- 586/28.10.2019г., се установява, че не се установяват предпоставките на чл. 9, ал. 1 ЗУБ, нито разширенията по тълкуването му.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, чиято компетентност се установява от приложената по делото заповед № РД 05-423/08.06.2017г. на председателя на ДАБ, с която издателят на оспореното решение- К. Б. е определен за интервюиращ орган. Обжалваното решение съответства на изискването за форма, като е издадено в писмена форма, съдържа правни и фактически основания за издаването му и е подписано от неговия издател, при което

не са налице отменителните основания по чл. 146, т.1 и т.2 от АПК за неговата отмяна.

При постановяването на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила по ЗУБ и по АПК.

Настоящият състав приема, че обжалваното решение съответства на материалния закон и са налице предпоставките на чл. 13, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ, за да се приеме, че молбата е явно неоснователна.

Видно от интервюто, жалбоподателката е посочила, че в страната си по произход лично не е имала проблеми с властите в държавата по произход; не е имала проблеми заради религията, нито някакви други проблеми. Единствените конкретни твърдения, които сочи са семейни проблеми и проблеми от личен характер.Ето защо следва да се направи извод, че твърденията на оспорващия пред съответното длъжностно лице в ДАБ не съдържат данни за осъществено спрямо нея конкретно преследване от страна на официалните власти в родината му, нито за оказване на насилие или заплахата от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група.

Въз основа на събраните доказателства съдът намира, за правилни и законосъобразни изводите на административния орган в обжалваното решение, че жалбоподателката не е била обект на преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ - поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение.

На следващо място, не се сочи и не се установява да има преследване поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, което да стои в причинна връзка с напускането на страната по произход.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Чл.9, ал.2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

В случая, изводите на административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателката, се приемат от съда за обосновани и законосъобразни. Не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. “в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от

ЗУБ.

При изследване на териториалния обхват и степента на насилието в ДР К., административният орган е установил, че в държавата по произход на чужденеца, въпреки наличието на спорадични инциденти, обстановката не достига до границите на въоръжен конфликт, по смисъла, заложен в международното право и правото на Европейския съюз. Налице е възможност за вътрешно разселване.

Следователно, от доказателствата по делото не може да се направи извод, че са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, което е обстоятелство, относимо към предоставянето на хуманитарен статут.

От доказателствата, съдържащи се в административната преписка е установено, че по отношение на кандидата не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, доколкото не е заявил член на семейството му да има предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в Република България. Личните, респективно икономическите мотиви на жалбоподателя да остане в България (изложени по време на интервюто), не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

В хода на съдебното производство не са събрани нови доказателства, които да водят до други изводи, различни от изведените в оспореното решение. Обратното, установява се, че жалбоподателят е извършил нарушение, като е напуснала самоволно РПЦ- [населено място], [улица], където е била настанена от органите на ДАБ, което потвърждава изводите на административния орган, че лицето е мотивирано да напусне страната си на произход, водено от желанието да живее в друга страна, при по-добри условия на живот, което изключва предпоставките по ЗУБ за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Изводите на административния орган, че молбата на лицето е явно неоснователна по смисъла на чл. 13, ал. 1, т. 1 и т.2 от ЗУБ, се приемат от настоящия състав за правилни, обосновани и законосъобразни.

По изложените съображения съдът приема, че жалбата е неоснователна, а оспореното решение законосъобразно, постановено в съответствие с чл. 146, т.1-5 от АПК, във вр. чл. 91 от ЗУБ.

Водим от горното и на основание чл. 85, ал.1 от ЗУБ, Административен съд София-град, Първо отделение, 67-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ж. К. К., гражданка на К., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № УПХ-155/11.11.2020г. на Интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 70, ал.1, във вр. чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ е отхвърлена, като явно неоснователна молбата ѝ за предоставяне на международна закрила.

На основание чл. 138, ал.3 от АПК, препис от решението да се връчи на жалбоподателя и на ответника, по реда на чл. 137 от АПК.

Решението е окончателно (чл.85, ал.3 от ЗУБ).

СЪДИЯ: